

Съдържание:

1. Любов
2. Самодива
3. Интимност
4. Розов свят
5. Замръзнали надежди
6. Откровение
7. Самурай
8. Вълшебство
9. Безтелесен
10. Копнеж
11. Бял елен
12. Две очи
13. Ще дойда
14. Шепот
15. Из гората

Любов

И открих те някак, сякаш беше отредено...
да изпълня с блясък, сърце помръкнало, ранено.

Дочу се плясък, златна птица се издигна,
като слънце ярка, мечта небе с крила достигна.

Назови ме всякак, за теб ще бъда всичко пожелано
и люби ме жадно... да утолявам те с целувки аз безкрайно!

Претворен копнеж във вдъхновяваща реалност,
затваряйки очи, отдадени в страстта с фаталност.

Забрави за всичко, някога тъй страшно и студено,
потопи се смело с мен в море от силни чувства сътворено!

Самодива

Буйна, дива, толкова, красива,
из гората тя, с нозете боси тича,
ведра, весела, игрива,
пали те страстта – убива!
Приказен сюжет, изящна героиня,
търси тя герой достоен,
в диви танци с нея да се слива.
Уж е тя сама, а сякаш са стотина,
до лудост те довежда в миг и половина.
Мисълта изчезва, чувствена, ранима,
поглежда те с очи блестящи – незабравима!
Гласът и нежен, лее се кат дивна песен,
бедрата влажни, омайващи, опасни...
Могъщ пожар – изпепеляващи целувки страстни!
Деликатен допир, плам в гърдите властни,
предизвикваща докрай с извивките си тъй прекрасни.
Това е тя, гората я обича, у всекиго събуждаща възхита,
и като птица, ден след ден с копнеж полита,
с любов и топлина в сърцето ти да е обвита!

ИНТИМНОСТ

Аромат благоуханен,
ярък, съблазняващ цвят,
усещане за допир деликатен,
тиха, съкровена страст.
Изплуващи мечти, стаени,
потекъл ручей сред поля,
жив копнеж, жадувани промени,
любов изпълваща докрай душа.
Полъх на ветрец, пеперудени милувки,
шум от плясък на крила,
красиви птици, спиращи дъха целувки,
блаженство напоено с обичта.
Стръкчета трева, копринена дантела,
лазурна, златна синева,
мека, приказна постеля,
вдъхновяваща интимност между две тела.

РОЗОВ СВЯТ

Розов свят,
празни хора,
сиви цветове, изпълнени с неволя.
Розов свят,
отминали надежди,
ден след ден поклон пред нови,
лъскави одежди.
Розов свят,
накъдето и да се обърнеш,
мрак и лед,
обречен си да се подхлъзнеш.

Замръзнали надежди

Миг студен, ледът проблясва,
тъмен ден на зима бясна,
шепнещ вятър, паднали листенца,
клончета оклюмали,
непосилна тежест, снежна.
Студ сковава, земя се вледенява,
тъжна гледка, студът и капка милост няма,
бяла пряска, покрай пътя се показва,
насред нея легнал, тихо, пламъкът угасва.

Откровение

Бяхах, а от себе си се криех,
уплашен, както никога преди,
плачех и от болка виех,
ранен от мъка по увехнали мечти.

Обичах, ала бях предаван,
животът сякаш с мен се подигра,
но дори в тила безмилостно раняван,
не изгубих вяра в любовта.

Беше нощ, а в мен надежда,
бях изпълнен с топлина,
нежността в копринена одежда,
с плътни устни ме допря.

Какво последва ще призная,
без свян отдаден бях в страстта,
по тялото горещи капки на омая,
се стичаха докрая на нощта!

Самурай

Горд и непокорен, дързък, неуморен,
със сърце любящо – верен, благороден.
И под гибелна угроза не ще те предаде,
доблестта му необятна е като море.

Бури страшни, шеметно връхлитат,
бесове жестоки на ята долитат,
планини гръмовно, ако би да паднат,
смелостта му те не ще откраднат.

Тъмни сенки героят в лес обграждат,
глава във бездната целят да я запращат,
не предполагайки, с какво се те захващат,
една на друга жестоки заповеди си отпращат.

А, пред тях кат скулптура изваян, силует безстрашен ги очаква,
самурай със меч си фатален, един след друг натрапниците да наказва.

Миг подир във тъмнината, глас се извисява над гората:

– Тук съм, изправен съм пред вас,
решителен, уверен – на страхливците в контраст.

– Тук и във очакване горя от страст,
безпощаден поглед пълен с власт.

По стоманата, кръвта се стича,
враг след враг на колене се свлича.
докрай да стигне е призван,
отредено му да бъде с чест и слава назован!

Вълшебство

Някъде на край света,
скърцайки отвори се врата,
плахо и свенливо се търкулна,
малка капчица роса.

Чиста като майчина сълза,
цветове облива с топлина,
искрена като дете е тя,
мечтае да им върне свежестта.

Охлювче примолва се едва:

– Мила Капчице, бъди така добра,
донеси ми моля, мъничко вода.

– Земя нагорещена е от слънце, светлина,
в тази жегата, неизбежно ще умра!

Капчицата се смилява,
желае да помогне, пък, каквото ще да става,
но от-де да вземе тя вода,
оглежда се навред – наоколо, ни извор, ни река.

Охлювчето се превива жално,
краят му настъпва бързо и фатално.
Изходът един е, но уви,
изглежда той летално...

Ненадейно, радостно очи отваря,
изпълнен с нови сили до безкрая.
Пълзи и пее с волен глас:

– Ех, какъв герой съм аз!

А от капчицата ни следа,
в миг поела е към Вечността.
Но щастлива е душата и сега,
че живот дарила е била!

Безтелесен

Гора и есен, шепот на листа,
тъга и песен, посветени на жена.
Копнеж извечен, отчаяна душа,
живот обречен, несбъдната мечта.

Съдба жестока, безкрайна суета,
любов дълбока, пламък в тъмнина.
Искри надежда, оковани в самота,
одежда мека, копринени пера.

Зов за помощ, отекващ в пустошта,
отклик нежен, плясък на крила.
Бяла птица, докосване едва,
бленуван миг, отлитане към Вечността.

Копнеж

Препускат сенки в тъмнината,
изобличава ги Луната.
Бързат те, в галоп без дъх остават,
нямат време, скоро ще се съмне
и зора с лъчи искрящи,
в реалност, пак ще ги обгърне.

А, те копнеят, те дишат и живеят
за този миг – тъй дълго чакан,
за тази нощ – така мечтана,
когато две Вселени ще се слоят,
когато две тела в едно ще тлеят...

Слънцето изгрява, Луната избледнява.
Събуждат се цветята, радват се полята.
Облива жадно светлината, усмихва се гората,
милва вятъра тревата, напоява я росата.

Мечта се сбъдна...
Копнеж в реалност се превърна...
Две тела в едно се сляха,
две души в една изгряха!

Бял елен

Бял елен в нощта се скита,
в галоп препуска с огнени копита,
топъл ручей по мека козина се стича,
в алено, трева подире му облича.

Вятър вее, клоните танцуват,
дъжд се лее, пламъци навред бушуват,
мрак се спуска, скриват облаци луната,
гръмва пушка, вият кучета в далечината.

– Нужно ли е да сме тъй жестоки,
та нали отминали са кръвожадните епохи?

– Нужно ли е да се кръв пролива
и гора да плаче като нежна самодива?

Тез въпроси вечни и дълбоки,
в ума нахлуват жадни за насоки.
Лутайки се, мислите с тъга прозират,
отговорите им са безкрайно мрачни и жестоки.

Бял елен ранен залита,
към земи далечни в миг отлита.

Две очи

Две очи се в мрак оглеждат,
две сълзи през тях процеждат,
тъмен дим мъгла се стеле,
ситен дъжд в сърце се лее.
Луна блести, тъй ярко свети,
очи с тъга затварят се навеки.
Било е сън изпълнен с еуфория,
тъй сладък сън, но вече е история.

Ще дойда

Когато свещите догарят в тъмнината,
когато взират се очи самотни в мрака,
Ще дойда аз, ще те докосна...
Нощта за нас, ще бъде съдбоносна.

Когато под дъжда се ти разхождаш.
Когато без посока мокри улици обхождаш.
Ще дойда аз, ще те целуна нежно...
В миг блажен ще потопим се безметежно.

Когато пламъкът на радостта във теб угасне.
Когато раната в сърцето ти отказва да зарасне.
Ще дойда аз и с топлината си ще те обгърна...
Болката и самотата ти в Любов ще ги превърна!

Шепот

Огледай се и ще ме чуеш,
аз не искам твоя глас,
заслушай се и ще ме видиш,
опитай да почувстваш моята страст.

Копнееш ли за мен, не спирай,
желая да изпитам твоя вкус,
горещи устни и нозе потрепват,
в ритъма на моя пулс.

Държиш ли да ме имаш, не отлагай,
утре може да не сме сами,
на шепота в сърцето си повярвай,
събери ни в сноп от слънчеви лъчи.

Сънувам те до мен и зная,
че събудя ли се ще ми липсваш ти,
ухание и страст от Рая,
любов сравнима само с приказни мечти.

Из гората

Някой се прокрадна с бързина в тъмата,

не измина миг и наруши се тишината.

Нежен глас от нищото запита:

– **Накъде си се запътил в таз тъмница?**

– **Какво си сторил та налага се да бягаш кат лисица?**

Звукът прониза тишината, сянката се сепна и внезапно спря насред шубрака.

С крак безжалостно настъпи тя цветята и процеди през зъби в тъмнината:

– Момиче, търсиш си белята!

Блеснаха очи червени в мрака, тайнствена усмивка се подаде под мустака:

– Аз съм онзи, който денем спи, а нощем вилнее. Аз съм онзи, който плаче, някой весело ако се смее. От мене тръпки всекиго побиват, от острите ми нокти малцина се укриват.

– Паднал ангел съм, но Дявол все зоват ме, всички люде дето яростно кълнат ме. Жалките човеци до последния на мен приличат, на адски мъки себе си сами обричат!

– Това съм аз, а ти коя си, че така нахално дръзваш, женското си любопитство с мене да обвързваш?

Гласът отново се намеси:

– **Щом твърдиш, че си всемоушен, защо преуускаш като от оса ужилен?**

Дяволът почеса си рогата, усмивката смени я сенчеста гримаса.

– Изплаших се до смърт признавам,
наложи се да изкрещя, че се предавам.

– Опитах всякак две души да разделя,
Поотделно да забия им кинжал в гърба!

– Но останах смаян..., та дори отчаян...

Макар и в две тела, душите се оказаха една

и тя, сякаш бе по-силна от смъртта!

– Магия някаква спаси ги,
наказа ме да видя ги щастливи.

– Място не намирам си от страх сега,
тази болест да не зарази света!

– Яд ме е, дори не искам да я назова.

– А ти коя си и защо разпитваш ме така?

– Заповядвам ти да отговаряш на мига!

– **Аз съм Любуота.**